

Personerna från vänster: Rickard Bracken, Suicide Zero, Jens Sjöström, vice ordf. i Trafiknämnden, Anton Fendert, ordf. Trafiknämnden, Lars Wiklund, Spes i Stockholm, deltog i mötet i Landstingshuset. Fotograf: Ossian Matthiessen.

Om suicitsäkerheten hos Storstockholms lokaltrafik – samarbete med Suicide Zero

Min dotter Lisa tog sitt liv 2008 under en vistelse på en slutenvårdsavdelning hos Stockholms psykiatri. Det som absolut inte fick eller kunde hända hade hänt. Lisa ville inte var med längre och när möjligheten gavs så tog hon den. Säkerheten på avdelningen var usel, p.g.a. brist på kunnig och tillgänglig personal. Och så blev det som det blev.

Att Lisa skulle avsluta sitt liv när tillfälle bjöds har så här efteråt blivit allt mer begripligt för mig. Redan år 1996, 12 år före hennes slutliga handling, gjorde hon ett allvarligt försök att ta sitt liv. Lisas liv räddades genom tre veckor hos intensivvården på Karolinska sjukhuset men hon fick bestående skador, bl.a. ett ben som sattes ihop lite snett och en stöplad ryggrad. Att dessa skador kraftigt bidrog till hennes sviktande psyke och livsvilja har så här efteråt blivit uppenbart för mig.

Ett par år efter Lisas bortgång sökte jag stöd och hjälp hos Spes Stockholmskrets för att bearbeta min sorg. Då uppkom en möjlighet för mig att också göra något nyt-

tigt för att om möjligt påverka suicidfrågan här i länet. Sedan dess har jag deltagit i och medverkat i åtskilliga möten, uppvaktningar, skrivelser till politiker och andra beslutsfattare, debattartiklar mm för att försöka påverka denna fråga.

Fakta är nämligen att varje år sker det ca 40 personpåkörningar inom den spårbundna kollektivtrafiken (tunnelbanan, pendeltågstrafiken och övrig spårtrafik) i vår region, många med dödlig utgång. Mervärdet av dessa är suicidhändelser och resterande "vanliga" olycksfall där personer av en eller annan anledning oavsiktligt hamnar på spåren framför ett inkommande tåg. De flesta händelser inträffar inom tunnelbane- och pendeltågstrafiken.

Detta är en situation som pågår år efter år utan att någon avgörande förbättring av situationen har kunnat skönjas. De åtgärder som hittills har satts in har inte givit några påtagliga resultat. Detta gäller speciellt för tunnelbanetraffiken, med lite god vilja kan vi skönja en viss nedgång inom pendeltågstrafiken. Och nu står vi dessutom inför en kraftig utbyggnad av tunnelbanenätet inom vår region. Inom en 10-årsperiod kommer antalet tunnelbanestationer att öka med hela 20% vilket

de fakto innebär att olyckstalen sannolikt kommer att öka i motsvarande grad.

Sedan ett par år tillbaka har vi inlett ett samarbete med Suicide Zero i den här frågan. Vi gjorde nyligen en uppvaktning av det nya politiska styret hos Trafiknämnden i Region Stockholm. I korthet begärde vi då:

- att man ska utreda hur och till vilken kostnad de nya stationerna kan förses med s.k. plattformsväggar som kan förhindra personpåkörningar
- att man ska utreda hur befintliga tunnelbanor kan förses med ett säkerhetssystem som på ett avgörande sätt förhindrar nya påkörningar.

Vi har även skickat en skrivelse till samtliga ledamöter i Trafiknämnden med dessa yrkanden. Nu får vi se om detta kommer att leda till någon förändring, till något betydelsefullt som kan nedbringa alla dessa olycksaliga händelser. Om politikerna har modet att göra något som kommer få en verklig betydelse. Eller om man fortsätter att tänka som så att det här är alltför kostsamt i relation till nyttan. De som tar sitt liv har ju sig själva att skylla...

Lars Wiklund